

2. Jak těžké je...

Jak těžké je zapomenout
Na myšlenky, co samí přicházejí.
Těžké je se nadechnout,
Když tělo síly opouštějí.
Topím se a marně bráním hlubinám;
Bezvládně klesám ke dnu, ke kamenné zemi.
Když poraním se o trn, minutu věků usínám
A růžička pod slzou uvadá mí.

Jak těžké je mít v lhostejnosti člověka,
Kterého milujeme.
Těžké je se zbavit něčeho, co na každém rohu nečeká,
I když v osvobozující bolesti zraňuje mě.

Při každém objetí ucítím ostrou dýku slz
ukrytou už snad celá staletí.
Proč s takovou bolestí mě hladí, když prochází mnou skrz
A pak mí vždy rozum uletí...

Jak těžké je podívat se zpátky,
Když přes slzy už dál neuvídíš.
Jak těžké je přijmout ránu,
Když máš strach, že vykrvácíš.
Čím větší je strach, tím více musí sílit odvaha,
vzdorovat bleskům a sílné bouři.
Vrhout se kupředu- necht' nezaváhám!
Odvaho, stůj mí tvář v tváři!

3. Já

Co se jednou stane- netuším.
Jen když vidím svou tvář v zrcadle tak vím,
Že ačkolí bude těžknout slzami, nikdy jí nesklopím!

Nastavím tvář všemu-
Lásce, bolesti, beznadějí- a budu si přát, ať nezapomenu
Pro memento všedních dnů...

Již neoplácím žádnou z ran,
Které ty způsobil jsi mě bez zábran.
Opustím tě jako všichni a přenechám tvým trestajícím samotám!

Musím pochopit sebe, potom druhé.
Dříve, než tělo sevře strach ohnivým kruhem
A přitáhne k sobě železným popruhem.

Utíkám a nezastavuji- dívám se dopředu
Snažím se nebýt ovládána touhou od pohledu;
Střežím své kroky, ať se nepropadnu do tříště ledu.

Když cítím, že propůjčena jsou mi křídla- snažím se létat...
Poděj mi ruku, ať své prsty s tvými můžu proplétat
A dívat se jak spíš, až ráno bude časně svítat...

4. Ticho

Řasenka se mí roztéká po tváři a kreslí černé kaluže,
Které tečou mí na růže.
Mílují, i když nenávidím, až se v sobě nevyznám,
V hlavě se mí kroutí otazníky- proč se nezeptám?

Otázky kladu
Jen němému žaludu
A hluchému dubu, mlčenlivé vrbě,
Poslouchej hlas myšlenek, když mluví k tobě!

Odpověď přichází v šumění stromů; motýl mí sedí na čele,
vždy jsem otevřená pro známého i nepřítele.

5. Píseň větru, vůně sena

Stačí zavřít oči a za rozbřesku
Pomíne pláč o síle blesků.
Oči neusnou za noci se slzou stříbrnou-
všechny shoří, až se nakonec rozplynou.

Koně běží po louce
A země duní pod dopadem jejích kopyt.
Bůh položil tuto lásku v mé kolébce

A ta teď svítí ve tmách, jako v noci hvězdy třpyt.

ve větru se vznáší vůně sena,
jemné koňské nozdry se dotýkají mé kůže.
V dálce vidím bílého jelena
A za tu krásu děkuju tobě- Bože!

V černé noci svítí hvězdy
A cvrčci hrají tu nejkrásnější píseň.
Sem chodím v myšlenkách a jednou tu budu navždy-
„kdo opravdu jsi- nikdy nezapomeň!“

Vítr mi zpívá píseň deštných dnů
A říká, ať na ně nemyslím, ale ani nezapomenu.
Řeka šeptá příběh stromům-
„Zbloudilá duše se vrací domů!“
Já křičím na celý svět-
„Vracím se domů, vracím se zpět!“

Právě sem patřím, tohle jsem já!
Fidelite, Sehnsucht, Filia...!